

ЕДИНСТВО

„EDINSTVO“

НЕЗАВИСИМЪ ЕДИНЪ
COTIDIAN INDEPENDENT

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ:
ул. „Принц. Ильяна“ № 1

ОТГОВОРЕНЪ РЕДАКТОРЪ
АТАНАСЪ ЦВЕТКОВЪ

Реклами по споразумение

ДЕКЛАРАЦИЯТА НА Г. Ц. ПЕНКОВЪ

Г-нъ Цонко Пенковъ, сенаторъ отъ Калиакра, е челъ на 13 т. м. въ Сената декларация като отговоръ на Тронното слово.

Въ тази си декларация нашия сенаторъ е забелязълъ, че въ отговора на Тронното слово нищо не се поменава за малцинствата, че резолюцията отъ Алба-Юлия останала неприложена, напомня за конспиративнитъ заявления на българи отъ Кадрилатера, които искаха отваряне на български училища, за насила зашитъ къщи, за взематата трета отъ земята безъ дори да бъде платена, съобщава че въ ромъния се оземляватъ всички бедни селяни, само българитъ не, констатира, че българското население отъ Добруджа е машински гледано, следъ като съжелява за ова, изказва надежда, че презъ царуването на Негово величество Каролъ II-й, подъ демократичния режимъ на национал-църаниститъ, ще се премахнатъ несправедливоститъ. Изненада ни много тази декларация. Навикнали бѣхме да виждаме г-нъ Ц. Пенковъ или да мълчи, или да не излъчва тържествено поети пиемни ангажаменти, или да прави декларации, които сж въ противовѣстие съ интереситъ на нашето малцинство.

Съ прискърбие си спомняме българинето, съ което посрещна първиятъ изжлеления, които ганаха нееднократно въ разитъ села надъ беззащитното бълг. население. Сжщо съ прискърбие си спомняме смѣлата въра, която имаше въ празникъ обещания на различни дегаози, които обещаваха, че ретината ще се повърне, помняме бездействието съ което се остави да мине тѣй ареченото измѣнение на закона за организирането на Н. Добруджа, който знаеше много добре, че е прахъ хвърленъ въ очитъ на заслѣпенитъ тѣхъ партизани, а въ сжщностъ една подигравка съ законитъ ни права.

Въ паметъта на всички ни е ще заинтересованата настойчивостъ, съ която убеждаваше ния които не познаваха добре държанието на този законъ, е съ него се давало почти всичко, плащала се иззетата частъ, щѣла да се повърне до 10 хектара земята, че щѣли били да оземлятъ почти всички безимотни българи отъ селата и едва ли не щѣло да даде медъ и масло.

И за да не отречемъ, че си отворилъ устата въ Сената

и други пжтъ, ще спомнимъ за друга една декларация, която чете презъ м. юний т. г., но която нѣма куража да изнесе въ печата, съ която заявяваше, че българското малцинство никога нѣма да прави миноритарна партия, че то имало въра въ ромънскитъ партии и най вече отъ национал-църаниститъ, че тѣ ще изпълнятъ нашитъ законни искания и кждето едва ли не изкара, че тия които вършатъ миноритарна политика, работятъ противъ интереситъ на своитъ събратя.

Откъде изкочи тогазъ днескашния Цонко Пенковъ, съ неговата декларация въ Сената и съ неговия намекъ за Обществото на Народитъ? Кое го накара да я чете, и защо едва сега?

Знае се отъ всички, че не е най-вече това, за което иска да мине. Защото ако бѣше така, щѣше да изпълни своя писменъ ангажаментъ да си подаде оставката заедно съ другитъ ниши българи депутати и сенатори, още въ края на миналата сесия, когато се увѣри, че сж били лѣгани, а нѣмаше да стои и днесъ въ Сената на мѣстото на други, които направиха жертва, като отстъпиха своето мѣсто и нѣмаше да изказва още надежди, че все пакъ национал-църаниститъ ще изпълнятъ обещанията, а щѣше отдавна да напусне и самата партия.

Така, че декларацията на Цонко Пенковъ, каквито би трѣбвало още отдавна да се четатъ и да се подържатъ устно, при всѣки удобенъ случай, не е негова изкрена проява, а е подготовка за влизане въ опозиция заедно съ цѣлата партия. Тя е последно усилие за подържане на заблудението, че чрезъ политическитъ партии може да се постигне нѣщо и е опитъ за създаване на благоприятна атмосфера, за да може и въ бъдаще да мине като водителъ.

Д-ръ Д. Новичевъ

Българитъ въ чужбина

Доръ на будапешенската община

Будапеща 17. — Будапешенския общински съветъ отпусна на българската дѣжава едно общинско мѣсто за постройка на черква и училище за българската тукъ колония. Голѣмо задоволство владее особено между българитъ градинари.

ДЕКЛАРАЦИЯ ЧЕТЕНА

на 13 т. м. въ сената, по поводъ разискванията по Тронното слово, отъ Калиакренския сенаторъ г. Цонко Пенковъ.

Господинъ председателю и господа сенатори.

Като лояленъ гражданинъ, отъ български произходъ, на Ромънската Дѣжава, мисля за полезно, какъ, предъ видъ отговора на Тронното слово, да манифестираме още веднажъ пълната лоялностъ и безъ никаква резерва предъ реставрацията направена презъ месецъ юний н. г. — прокламирането на Кралъ Каролъ II, и да моля да ми бжде позволено отъ името на българското и турско население да викна наедно съ ромънския народъ „да живѣе Н. В. Кралъ Каролъ II.“

Четейки въ Тронното слово за правата на етническитъ малцинства, не можемъ да не забележимъ съ недоумение, че Правителството, въ проекта за отговора на Тронното слово, не намѣри нито една опредѣлена дума, чрезъ която да манифестира намѣрението, че подържа ангажамента предвиденъ въ своята програма, взета предъ етническитъ малцинства.

И действително, съ болка констатираме, че резолюцията взета въ Алба-Юлия презъ месецъ декември 1918 год. която по-после се прие отъ Национал-църанистката партия като програма (предъ малцинствата, бѣ съвсемъ забравена. Най-вече ние малцинствата отъ Добруджа минахме въ тази партия основавайки се на нейната сериозна програма, за която още мислимъ, че приложението ѝ не е късно — като се гласува устава на етническитъ малцинства.

Не мислимъ, Правителството да е забравило съвсемъ тая програма и настоятелно молимъ да бжде тя приложена на дѣло въ едно късо време.

Ние сме увѣрени, че една дѣжава съ конституционална и парламентарна политическа организация не наврежда съ фактъ, като се отнася добре

съ малцинствата, но напротивъ, засилва закрепването на единение на всички политически сили, особено, социалнитъ такива на малцинствата.

Презъ настоящата година нѣкои граждани отъ Калиакренския окръгъ, отъ български произходъ, бѣха тероризирани отъ административнитъ власти, само защото се осмѣлиха да подпишатъ петиции до г. Министра на просвѣщенiето, чрезъ които искаха отъкриването на миноритарни училища, съгласно гл. I и 7 отъ зак. за държ. първоначално образование. Мислимъ, че не се постъпва добре съ тая ревностъ да се заглушава гласътъ на малцинствата, още повече, когато тѣ се адресирватъ до своето правителство; защото тукъ се поражда запитване то кому да се отпратятъ недоволствата и оплакванията на ромънскитъ граждани отъ чуждъ произходъ на Обществото на народитъ?

Отъ друга страна, мащеското отнасяне, на каквото е подложено българското население отъ нова Добруджа, по случай прилагането закона за организирането на тая провинция, насилственото отнемане, безъ плащане, жилищата на българитъ и настаняването въ тѣхъ колониститъ, — идва да потвърди идеята на безправитето. Мислимъ, че 5-6 тѣхъ години на търпение и разумностъ на българското население, което претърпя това тежко положение безъ да окаже никаква съпротива, сж достатъчни засвидетелствувания. Би било добре да не се спекулира съ това търпение.

Въ всички земеделски дѣржави, включително нашата дѣжава, селянитъ сж оземлени съ обработваема земя безъ разлика на народностъ и въра. Само селянитъ-земеделци отъ нова Добруджа бѣха изключени отъ оземляване.

Нѣщо повече: отне се зе (следва на втора страница)

Ойново механеджийскитъ събранища започнаха: Гузния и съ дявола се съюзява.

Но да се внимава: на лжжата крѣката сж къси, а плиткитъ хитрувания и византийщини скоро се демаскиратъ.

Да се предстани съ кощунството около Б. К. О.

Първо

(Впечатления)

Чрезъ колониститъ на нашия вестникъ се оповести събранието на Б. К. О. което ще стане на 21 т. м. Въ поканата, между другото се казваше: „Нека изберемъ най-добритъ граждани“. Щомъ е думата за най-добритъ граждани, — никой дума не може да гъкне. Но за да се избератъ „най-добритъ граждани“ трѣбва по-напредъ да се обмислѣло, сиречъ, трѣбвало да се свика, единъ видъ, „едно аванъ-събрание. Ей на такова едно подготвително, обмислително, насърчително и отоплително събрание, бѣхъ поканенъ и азъ снощи (16 т. м.) въ единъ първоразреденъ локалъ съ първоразредни напитки. Събранието започна въ 7 ч., но не започна въ никакъвъ опредѣленъ часъ, а трая опредѣлено до 4 часа.

Първата точка на дневния редъ бѣше обмислянето доброкачествеността на поското вино, което се окажа неизчерпателно, но страшно обмислително по която причина разискванията започнаха на френски диалектъ, сиречъ въмѣсто „р“ произнасяше се „л“. Имаше и тѣрни разисквания. т. е. шушукания, предъ видъ на съмнението, че може да има присжтвующи отъ опозиционния лагеръ. Влизането на всѣко съмнително лице прекржваше обмислянето съ громкото: „я момче — едно шишенце отъ сжщото вино“. А ако лицето действително се окажеше съмнително, разговора се водѣше на чуждъ езикъ. Напримеръ:

— Сетъ омъ вене иси пуръ мюзевирикъ. Же ле коню кель дуракъ е той. Не дискутонъ ну пуръ сетъ кестионъ, ме парле ву за виното.

И понеже съмнителнитъ лица постоянно влизаха и излизаха, а часа звѣнна 4, обмислителното събрание се отложи.

Утре на сжщото мѣсто четете втората точка отъ дневния редъ на обмислителното събрание подъ заглавие: ВТОРО (разискванията).

Чети въкъ

„ЕДИНСТВО“

Двамата приятели

и мѣжтъ караконджелъ

(Добруджанска народна приказка)

Въ едно село имало двама млади ергени, които още отъ детинство били нераздѣлни приятели.

Дето и да отидатъ, дето и да излѣзатъ — все заедно.

Чудели се хората на толкова приятелство и едни се радвали, а други казвали, че това не е на добре.

Името на единия е било Илия, а на другия Атанасъ.

Илия бѣлъ левентъ, русокосъ момъкъ, съ мили сини очи и съ постоянна усмивка. На всѣкому казвалъ приятни думи, потупквалъ съселенитъ си по рамото и все чужди работи уреждалъ. Но ималъ една ло-

ша черта — бѣлъ много завистливъ и прикритъ. На лице обещаващъ, че ще помогне на братъ си, на приятеля си или на нѣкой селянинъ, а задъ гърба имъ работелъ упорито за злото имъ.

За тази му прикритосгъ, злоба и завистливостъ, всички го отбѣгвали и ненавиждали.

Атанасъ, приятеля на Илия, бѣлъ навѣсенъ, черноокъ момъкъ; никого не хвалилъ, не бѣлъ много общителенъ, но никому зло не мислилъ, а мълчаливо на когото могълъ помагалъ. Бѣлъ искренъ; каквото му било на сърдието казвалъ си го веднага.

Тѣй се случило, че Атанасъ срещналъ една хубава и напета мома и я залюбилъ.

Първата му работа била да каже на приятеля си Илия; зарадвалъ се Илия, потупкалъ го по рамото и се нагърбилъ да ходи при бащата на момата и да хвали приятеля си.

Слава Богу, казалъ си Атанасъ, всичко ще трѣгне по медъ и масло щомъ Илия се нагърбва съ тая работа.

Но нашъ Илия, нали бѣлъ прикритъ и завистливъ?

— Защо, рекълъ си той, тая хубава и напета мома да я вземе Атанасъ; азъ не съмъ ли ергенъ?

И ходилъ при баща ѝ и хортувалъ, хортувалъ за приятеля си тѣй, че да го смѣтнатъ и глупавъ и не на мѣсто за момата; а себе си предста-

Разформироването на

управителното тѣло на Б. К. О.

Следъ поканата за общо годишно събрание, отправена къмъ членоветъ на Б. К. О. отъ контролната комисиия, съвмѣстно съ председателя на обществото, мнозина останаха изненадани и най вече неуведомени за причината на това събрание и за начина по който се е разформирувалъ съвета. А тия [причини споредъ точнитѣ сведения, които имаме, сж съществували отъ дълго време, почти отъ извънредното годишно събрание отъ м. декември 1929 г. Известно е на всички духътъ на помирение, който витаеше миналата есенъ въ града ни.

Знайни сж жертвитѣ, които направи избраното презъ м. априлъ 1929 г. управително тѣло въ интереса на помириенето, като наложи на трима отъ членоветъ на съвета да подадатъ оставка, за да влѣзатъ въ него хора отъ тѣй наречения лагеръ на старитѣ, които на избора почти не получиха, гласове като се мислѣше че по този начинъ ще се изгладятъ всѣкакви неразбирателства и ще се избѣгнатъ тѣй вреднитѣ за общото дѣло злословения по адресъ на този или оногоя.

Обаче резултатътъ отъ този компромисъ и отъ дадени-тѣ жертви бѣ точно обратенъ на тоя който се очакваше. Не само че злословенията и търканията не се избѣгнаха въ обществото, но тѣ се пренесоха и въ самия съветъ, защото излѣзе, че тия хора, които по този начинъ бѣха вкарани въ съвета, не сж били представители на никакъв лагеръ, тѣй като такъвъ не съществува, а сж били чисто и просто хора, които сж критикували, защото това е било тѣхенъ навикъ и които сж използвали маневрата съ разбирателството само и само да влѣзатъ вътре въ съвета, отъ кждето смѣтали че по-лесно могатъ да го разрушатъ.

И наистина, още веднага следъ тѣхното влизане въ съвета тѣ оставиха да се разбере истинската причина за тѣхното влизане тамъ.

вилъ, като божя кравичка — и кротъкъ и уменъ и работливъ. Бащата на момата рекълъ: — азъ на Атанаса мома не давамъ ако я рачишъ ти, вземи я.

Речено — сторено.

Но Илия ималъ защо да се прикрива — той се билъ родилъ презъ коледнитѣ дни, та ставалъ каракодждолъ.

Единъ пътъ трѣгнали той и младата му невѣста да идатъ на гости у баща ѝ въ друго село. Месила, наточила кравай напълнили бѣклици съ вино и ракия и трѣгнали.

Вървѣли що вървѣли, па дошло време мжжътъ ѝ да стане каракодждолъ.

— Върви жено, напредъ — казалъ Илия, ще се позапра маниянко, па ще да те догоня.

Вървѣла младата жена, обржчала се на дире, но мжжъ и го нѣма. Вмѣсто мжжъ, настига я едно голѣмо куче, па я давило, търкаляло и похжало дрехитѣ ѝ.

Хукнало въ гората кучето, удря се у едно дърво и се превръща отново на Илия

Още на редовното годишно събрание отъ м. мартъ т. г. тѣ при отчета на управителното тѣло критикуваха съвета отъ които сж частъ и гласуваха за бламирането му.

После тѣхната дейность въ съвета е била постоянно спѣване на общата работа, било сж масови отсъствия, които цѣлятъ липса на съставъ, било несвиквания на съветъ при наличността на въпроси, които искатъ бързо разрешение, било сж отричане на общата дейность като заявяватъ, че тѣ нѣматъ нищо общо съ извършенитѣ работи, било сж присвояване на прерогативи които не сж били тѣхни, било сж неотчитане и когато се убедила, че и по този начинъ не ще могатъ да разтурятъ съвета, прибѣгнаха вече къмъ вулгарности, напри-мѣръ, когато Е. Николов е прибѣгналъ дори къмъ побой надъ г-нъ Д. Смоковъ, като нанасяйки му по този начинъ най-силната морална и физическа обида, го принуждаватъ да си подаде писмено оставката, за да дойдатъ после вкупомъ и осуетятъ да се даде заслуженото морално удовлетворение на г. Смоковъ, съ отстраняването на Е. Николов отъ съвета. А веднажъ излѣзълъ вѣнъ отъ съвета г-нъ Смоковъ, който е билъ единъ отъ най-ревностнитѣ работници и единъ отъ най-силнитѣ крепители на управ. тѣло, смѣтали че съ другитѣ ще свършатъ лесно съ непри-сжтствувания на събрания, за да оставятъ редица текущи въпроси неразрешени и стоварятъ за това вината пакъ на тия, които единствени сж вършили продуктивна работа. Само че този пътъ тѣхнитѣ смѣтки излизатъ криви, защото следъ като тѣ отсъствували отъ два последователни съвета, които не сж могли за това да иматъ съставъ и да работятъ, контролната комисиия прилага чл. 18 отъ устава, обявява ги въ оставка и свиква общо събрание за избиране на хора които да работятъ, а не да рушатъ.

Затирналъ се, стигналъ жена си, която разплакана му разправила за станалото.

Вечерта стигнали у бащиния ѝ домъ дето имало насѣбрани гости; пили, яли, па се и смѣли.

Зиналъ уста да се засмѣе и мжжътъ ѝ; но младата жена изтрѣпнала: между челюститѣ му съзрѣла парченца отъ изпокжсаната отъ кучето рокля. Сбутала майка си и ѝ разправила всичко.

— Та мжжътъ ти е каракодждолъ, — се провикнала майката, децата ти и тѣ каракодждолчета ще бждатъ.

И урнали се всички насѣбрани, та изгонили мжжътъ — каракодждолъ, който колкото и прикрилъ да е билъ, не смогналъ до край да се прикрие.

Па затова народната поговорка, казва: отъ прикрилъ мжжъ, като отъ прикрилъ вжленъ да се пазите — дави както вжлена пади.

Слушана отъ Минчо Рачевъ отъ с. Кара Орманъ — Добруджа

ЗА ЗНАНИЕТО НА ТЪРГОВСКАТА КАМАРА

Одрѣжка на незаконни такси.

Заповѣтътъ на мѣстната търговска Камара, която се основава на заповѣдитѣ на министерството на Тѣрг. и Индустрията, както е известно афиширана и разпрѣсната въ всички центрове отъ окржгъ ни, на времето си ограничили до известна степенъ „обичай“ на мѣстнитѣ търговци на зърнени храни, да спадатъ разни такси и одрѣжки отъ купената стока отъ земедел. По тоя въпросъ писахме много. Не спазвацитѣ разпорежданията на тая заповѣдъ търговци бидоха глобени; съставиха се много актове и при все това виждаме още много търговцитѣ, които продължаватъ да работятъ по „обичай“.

Днесъ въ редакцията ни

се представи селянинътъ Михаилъ Хаджи Петровъ отъ с. Александрия, който се оплака, че му били одржжани 50 лей за нѣкакви си такси, за продадени 40 крини ржжъ на мѣстната търговска фирма Русо Сие Аскитополъ, чиито касиеръ Йосифъ, дори го изгонилъ и нагрубилъ, защото претендиралъ за незаконната одрѣжка.

Други търговци пъкъ одржжатъ по 30 лей — 20 лей за хамалие и 10 лей за марки. А известно е, че въз основа жаповѣдта на мѣстната Тѣрг. Камара, не се одржжатъ никакви такси било за хамалие, марки и пр.

Обръщаме вниманието на Тѣрг. Камара.

НѢКОЛКО ДУМИ ОКОЛО студентското д-во „Калиакра“.

По случай коледнитѣ празници студентското д-ство „Калиакра“ е организирано забавна вечеръ и отъ днесъ продава билети на мѣстното гражданство. Фондътъ ще бжде за студентския каминъ „Калиакра“. По тоя поводъ дължимъ да дадемъ на читателитѣ ни нѣкой забележки около тоя студентски каминъ, създаденъ; въ началото, за студенти предимно добруджанци.

Студентскиятъ каминъ „Калиакра“ се отвори миналата година презъ месецъ януарии и функционира до края на годината (6 месеца) Още отъ началото тукъ се създаде едно недоразумение между студентитѣ добруджанци и тия претендиращи се за такива, или казано по-право, ония студенти, които сж свършили мѣстнитѣ гимназии, при разни случаи, които сж ученичествували една или две години тукъ — дошли отъ вътрешността на страната. По тоя по-

водъ мѣстнитѣ студентитѣ сж направили обширенъ мемоаръ до калиакреския окр. управител, който далъ резолюцията, че каминътъ е основанъ само за студенти добруджанци, следователно, въ него не може да се приематъ „слу чайнитѣ“ студенти, които само сж свършили мѣстнитѣ гимназии. Като последиствие на тая резолюция, прибѣгва се до гнсенацията, че въ тоя каминъ се върши ири-дентизъмъ и пр. пр. и не следъ много букурешката сигуранция предприема щателенъ обискъ, безъ да намѣри нищо компрометиращо и затваря камина.

Нѣщо повече: възнамѣрва се да бждатъ бити студентитѣ българи. Това причинява оттеглянето на всички мѣстни студенти българи, които днес мизерствуватъ въ Букурещъ.

Така, че въ студентското д-ство „Калиакра“ не влиза нито единъ студентъ добруджанецъ.

ОБЯВА

Съобщавамъ, че ПРИ-МѢСТИХЪ магазина си на ул. „Пр. Мирча“ № 32 — до ханъ Чамурлийски, кждето продължавмъ раз-продажбата на манифактурни стоки при цѣни извънредно намалени.

Еню Юрдановъ

654

10—9

Съобщение

СЪОБЩАВА СЕ на интересующитѣ, че се откри паркетъ при село Вели-факъ (гората на Д-ръ Попеску) дърва само джбъ (М Е Ш Е) ставатъ и за материалъ.

—ЦЕНИ ДОСТЪПНИ—

649

10-8

Четете вестникъ „Единство“

Декларация четена отъ Цонко Пенковъ

(следва отъ 1-ва страница)

мята и на дребнитѣ собственици имащи надъ 5 хект. подъ разни претекси.

Претекстътъ на съществуването на мирие (ембатики) не може да послужи за сериозенъ аргументъ, понеже и да съществува той, следваше да се приложи чл. 7 отъ земеделския законъ отъ 1921 г. и чл. 131 отъ конституцията отъ 1923 год.

Въ миналата сесия се гласува единъ законъ за допълнение зак. за нова Добруджа и ние заявихме отъ тая трибуна че не сме доволни отъ начина какъ правителството разреши въпросътъ съ земитѣ и помолихме, най малкото се възвърне давайки едно обещание на земеделцитѣ които загубиха земитѣ си.

Констатирайки съ недоумение това мащенско отношение спрямо българското малцинство, искаме да върваме, въ бждеще, подъ новата господствующа ера на Н. В. К. К. и подъ демократическитѣ правителства на ромъския народъ, специално националъ-църанистката Партия, ще се оправи това безправие докато не е още казано безправие, въ каквото живѣятъ малцинствата, специално, населението отъ Нова Добруджа.

Правейки тия забележки гласувамъ отговора на Тронното слово.

ВНИМАНИЕ!

Исканте отъ всички манифактурни магазини прочутитѣ английски хасета

ЖАВА
МАРКА

ИЗГУБЕНАЕ!

пензионната книжка под. № 956 на децата Пена и Киро Димитрова отъ с. Мансѣрово. Умолява се този който намѣри да я донесе въ редакцията на в. „Единство“ срещу добръ възнаграждение.

628

5—

ДЪРЖАВНИ КАМЕНОВЖЛЕННИ МИНИ : : : въ вл дѣско-мошинско-пернишка котловина (Бѣл).

Минитѣ произвеждатъ следнитѣ качества пресети вжглища, за които сж въ сила следнитѣ цени въ лева за единъ тонъ франко вагонъ минитѣ:

НОРМАЛНИ ЦЕНИ

ЗОНИ:

	I	II	III
I-во кач., едри вжглища отъ 40 м. м. нагоре	485	470	450
II-ро качество, срѣдни вжглища отъ 16 до 40 м. м.	400	380	360
III-то качество, дребни вжглища отъ 6 до 16 м. м.	230	210	190
Пляка	120	120	120

Цени за износъ

I. качество (едри)	360
II. качество (срѣдни)	300
III. качество (дребни)	160

За изнесенитѣ повече отъ 4000 тона годишно прави се намаление 5% отъ горнитѣ цени върху цѣ-

Поржкитѣ се правятъ съ писмо до минитѣ, въ което се показва количеството на вжглищата, както и точния адресъ, а стойността се внася въ клоновѣтъ и агентуритѣ на Б. Н. Банка за смѣтка на „ПЕРНИКЪ“

Отъ управлението на минитѣ

Tipografia „Comerciala“ Bazargic

ЛИТЕРАТУРНО „ЕДИНСТВО“

ДОБРУДЖАНЦИ И БЪЛГАРСКАТА
литература

Добруджанският българин е близо две десетилетия се развива в просвѣтно и културно отношение въ извънредно ненормални условия.

Младите поколения добруджанци останаха чужди за българската литература и тѣ, не само че не я познават, но даже не могат да четат, да пишат на майчиния си езикъ.

Липсата на българска грамотност се допълва съ абсолютната липса на българска книга, което означава не само непознаване на българската литература, но и отчуждаване от българския духъ.

При мащени условия и съ мащени сръдства, ние ще се опитаме да породим любов у добруджанските българи къмъ литературата на пле-

мето ни, като седмично й посвѣтаваме по-една страница отъ малкия ни вестникъ.

Ще посвѣтаваме кратки живописания на български писатели и поети и ще предаваме къси образци отъ творенията имъ.

Същевременно, ще бдимъ надъ начеващия добруджанецъ, ще ги откриваме и насърчаваме.

Особено внимание ще отдѣлимъ за хубавата, но за съжаление още съвсемъ непозната на книжовниците ни добруджанска народна пѣсенъ.

Ще превеждаме и образци отъ ромънски писатели, съ бележки за тѣхъ.

Мислимъ, че ще попълнимъ една абсолютна нужда и затова, въпреки трудностите, се залавяме за работа.

РОМЪНСКИ ПИСАТЕЛИ

Михайлъ Садовяну

Ако Михайлъ Еминеску е най-добрия и ненадминатъ още отъ никого ромънски поетъ, то Михайлъ Садовяну е най-добрия ромънски белетристъ и романистъ, който не ще има равенъ на себе си въ продължение на десетилѣтия.

Затова именно ромънската интелигенция отпразнува по тържественъ начинъ 50 годишнината отъ рождението му, като пресата и списанията му посвѣтаваха статии презъ цѣлия ноемврий т. г.

Михайлъ Садовяну е роденъ на 5 ноемврий 1880 г. въ молдовското градче Пашкани и едва 14 години се отдава на литературно творчество, бивайки насърчаванъ отъ учителите си.

Отъ 1897 година, когато се появява първиятъ му разказъ въ сп. „Ревиста Ноуа“ непрекъснато пише и печати.

До сега е написалъ приблизително сто тома разкази, пѣсни бележки и романи.

Най-добрата му книга разкази сж „Хануль Анкуцей“, а отъ романите „Нямуль Шоймърешилоръ“. Извънредно интересни сж описанията въ „Привелици добружене“ и военитѣ му бележки въ книгата „Разбойуль Балканикъ“.

Садовяну е билъ всѣкога

много уважаванъ. Правели сж му улеснения назначавайки го на синекурни длѣжности въ министерството на просвѣтата, а отъ 1920 до 1920 г. е билъ директоръ на Ром. Народенъ Театръ.

Отъ 1920 г. Садовяну се посвѣщава окончателно на литературна работа, отъ която се издържа.

Въ 1923 г. бива избранъ за членъ на Ромънската Академия, заемайки мѣстото на голѣмия сатирикъ Йонъ Каракале.

Въ 1926 г. приятелътъ му Октавианъ Гога, поетъ и водител на партия, го вмѣква въ Сената.

Садовяну е получавалъ и получава различни литературни премии, между които е получилъ и тая отъ 100.000 лей, премия, която се дава отъ държавата само на истинските народни писатели.

Садовяну работи упорито и понастоящемъ. Последниятъ му романъ е „Балтагуль“, написанъ и издаденъ по случай 50 год. отъ рождението му.

Между българските писатели само И. Йовковъ може да се сравни съ М. Садовяну,

ВЕСЕЛИНА ТУЗСУЗОВА.

ОРИ!

Орачо, хей, ори!
Издънъ земя пори!
Орачо не кълни прокоба зла,
Въ шруда си забрави за теглила.

Орачо, швоя дѣль: —
Трудъ, мжка и печаль!
Но ти, на пукъ, запнѣ съсъ бодъръ гласъ,
И знай — на радостъ скоро доще часъ.

Орачо, хей, ори,
сждба си не кори!
Не жалкъ рабъ бжди, — бжди борецъ!
На свойша радостъ самъ стани творецъ!

БЪЛГАРСКИ ПИСАТЕЛИ

Йорданъ Йовковъ

Писателятъ Йорданъ Йовковъ е чедо на Добруджа. Расълъ и порасълъ сръдъ добруджанските степи и народъ, билъ дългогодишенъ любимъ учителъ на добруджанските синове, никой другъ не опознава Добруджа и добруджанци така добре, както Йорданъ Йовковъ.

Отъ най-ранни младини Йовковъ се отдава на литературна работа, като печата непрекъснато отначало стихове, после разкази въ редица български списания отъ преди 1912 год.

Войнитѣ го грабнаха въ кървавия си и шеметенъ водовъртъ, калиха творческата му сила и ние го виждаме постепенно издържанитъ му разкази да се налагатъ на всеобщото внимание и отъ областенъ писателъ, какъвто си бѣше, да се превръща на общо племененъ.

Въ 1918 г. го виждаме тържествующъ авторъ на два тома разкази, изключително сцени изъ военния животъ.

Йовковъ вече не само, че е търсенъ и цененъ, но прозорливия критикъ Владимир Василевъ, го увенчава съ палмата на първостепенъ български писателъ.

Излиза повестта „ЖЕТВАРЪТЪ“, появяватъ се „СТАРОПЛАНИНСКИ ЛЕГЕНДИ“ и „ВЕЧЕРИ ВЪ АНТИМОВСКИЯ ХАНЪ“ и идва всеочакваното тържество: — при откриването на възобновения

Народенъ Театръ, се представя пиесата „АЛБЕНА“.

Небивалъ успѣхъ, венцехваления, почести, всенародна обичъ.

Така Й. Йовковъ става български народенъ писателъ. Работи непрекъснато, Попълни и преиздаде „ЖЕТВАРЪТЪ“, представи съ успѣхъ втората си пиеса „Милионертъ“ и днесъ е една отъ най-якитѣ упори и надежди на българската литература.

ЛИХВАРИНЪ

Спровѣрвалъ ми Свети Иванъ съ малка тънка патеричка, съ позлатена кандилничка, че ще иде въ рай да влезе, въвъ рай Божи предъ Господа; отъ подиръ му, тичомъ тича, старъ боляринъ, мибобало, най-богати въ цѣло село: — „Я стой, постой, Свети Иванъ, Йазъ съ тебе въ рай да влѣза, въвъ рай Божи предъ Господа“.

Йотговоря Свети Иванъ: — „Ойте тебе старъ боляринъ, старъ боляринъ, мибобало, грѣха имашъ, пѣтя нѣмашъ; ний сме чули и пречули, че си ималъ дребна яспра, че си давалъ на боляри, на боляри съсъ два ката, на сирмаси съсъ сто ката, не си за рай, болярино, а въвъ ада до сто века, до сто века, живъ ще горишъ.“

Слушана отъ Д. Русевъ
с. Кочмаръ-Добруджа

— Седмично ще излиза по една страница литературно „Единство“, уреждана отъ Хр. П. Кайтановъ.

SCRIITORI BULGARI

ELIN-PELIN

Авторул скиѣлор де фаѣ este unul din cei mai buni și mai populari scriitori bulgari. Elin Pelin este fiu de țăran și nimeni mai bine de cât dânsul n'a adânc cit viața țăranului bulgar și n'a descris-o cu mai multă dragoste și avânt. E drept că poetizează pe alocuri, dar lucrul acesta este ușor de înțeles, căci a părsit satul încă de copil și tot ce-a scris, a scris la oraș, mai mult din amintirile, pe cari copilăria, fără să vrea, le poetizeaza.

Stilul lui este sobru, concis, rare-ori întrebuințează o vorbă de prisos, este însă foarte expresiv și poetic. Dar ceiace-i dă o notă cu adevărat originală printre scriitorii bulgari este umorul cu care știe să privească lucrurile. E un umor sănătos, plin de bunătate, un umor care caută să întoarcă pe păcătos pe calea cea dreaptă, și care nu biciuiește. Elin Pelin are darul neprețuit al poantei. De aceia și cele mai bune povestiri ale lui sunt cele scurte. El — ca și Caragiale al nostru — știe să sfârșească o povestire; cu o frază, ca un acord final, lămurește și dă un înțeles adânc povestirii.

Elin Pelin nu se adâncește în problemele universului, nu-l interesează misterul vieții. El vede natura și oameni în obișnuitele lor înfățișări, dar în descrierea lor, el pune atâta poezie, atâta evocativă atmosferă, încât reușeșe sa ne farmece, dând un înțeles adânc lucrurilor, pe lângă care am trece fără să le dăm atenție.

Prin originalitatea viziunii și a stilului lui, Elin Pelin ține un loc de frunte în literatura bulgară. El a dat la iveală câteva volume de schițe și nuvele, are și câteva povestiri mai lungi și chiar încercări reușite de roman. Dar cu toate că opera lui literară nu numără prea multe volume, e, prin nestimabile pe cari le conține, va rămâne de-a pururi o podoabă a literaturii bulgare actuale și un îndreptar pentru generațiile noi de scriitori.

— Г-да ЛАУРА МИНЧЕВА — е имала добрата идея да преведеотъ български на ромънски нѣколко отъ хубавите разкази на г. Елинъ Пелинъ, които библиотека „Лектура“ отъ Букурещъ издава въ единъ отъ последните си номера въ отдѣлна книга.

Преводачката е написала отлична литературна бѣлѣжка за автора!

Въ настоящия брой помѣстваме единъ отъ преведените разкази съ бележката.

ELIN - PELIN.

ADVOCATUL

Tribunalul ținea ședința în complexul lui. Se judeca procesul lui Mitru al Mariei din satul Goresce, pe care vecinul lui, Petru al Mariei, îl dase în judecată pentru că-i omorâse un cal.

Era o căldură de nesuferit. Prin ferestrele sălii de ședință se zăreau zidurile caselor de peste drum, scaldate în lumina soarelui strălucitor. În sală era mare zaduf. Public aproape că nu a sista la ședință. Numai doi trei țărani, cari erau și martori în proces, ședeau pe bănci, nemișcați și speriați și ascultau cu gura căscată.

Vorbea apărarea — un avocat scund, gros, burtos, cu capul pleșuv și cu haine învechite. Își înfipse ochii pe chipul președintelui și din când în când, scoțându-și mâna din buzunar, arăta cu un gest larg spre acu-

zat. Vorbea cu glas tare, dându-și parcă toate silințele să amuțască pe toată lumea, să i bage în sperieți. Dar glasul lui era surd răgușit, parcă eșea dintr'o țevă plesnită. Țipa, urla, arăta spre cer, ridicându-și ochii în tavan, și la sfârșitul fiecărei fraze, lua o poză majestuoasă, întinzând brațele, cu gesturi mari. Dar fețele nemișcate și apatice ale judecătorilor explicau acea răbdare și indiferență neperturbabile, caracteristice judecătorilor, și care nu dau niciodată vre-o speranță.

Președintele era dus pe gânduri într'aiurea. Unul din membri desena caișori. Celălalt, care avea talent muzical, desenase o nota muzicală și acum o tot rotungea cu creionul.

Acuzatul, Mitru al Mariei, țăran mărunț, roșcovan desculț și numai în cămașă, ședea nemiș-

cat pe locul lui, și neînțelegând nimic din cuvântarea apărătorului privea cum o muscă mare se tot lovea bâzâind de geamuri, neputând să iasă afară.

La un moment dat, când avocatul se opri ca să mai răsuflă, Mitru se întoarse către apod, care, stătea lângă ușă, își cioplea indiferent unghiile și i zise cu voce tare.

— Prietene, ia dă afară afurisită aia de muscă, că destul a bâzâit aici!

Magistrații îl priviră cu compătimire, zâmbind ironic.

Președintele sună clopoțelul.

— Mitru al Mariei, nu trebuie să uiți că situația d-tale de acuzat nu e tocmai de invidiat. Buna-cuviință cere să păstrezi tăcere.

— Ha, a zbugnit o afară! zise Mitru, arătând spre fereastră.

Magistrații iar zâmbiră. Avocatul își privi sever clientul, apoi luându și iar zâmbetul dulceag dinainte, continua:

— Da, domnilor judecători! Imprejurările acestea trebuiesc avute în vedere. Cu alte cuvinte trebuie să se dea atenție psihologiei momentului, ca să zicem așa. Inch'puiți-vă o noapte — neagră ca diavolul, o noapte ca la țară! Poate să îi vâre cineva degetele în ochi și să nu-l vezi!

Clientul meu doarme în curte sau undeva pe arie și, cu dreptul sfânt al oricărui cetățean, își păzește snopii, grămada de grâu, pe care a căpătat-o cu sudoarea frunții, își păzește avutul cu chin câștigat, ca să zicem așa! Zace acolo la pământ, istovit de munca zilei! Uitat e tot și toate, cum zice poetul. (Martorii se privesc nedumeriți). Tot și toate: femeie, copii, chiar și Dumnezeu Munca l-a adormit adânc... Dar deodată... Ce vedem, domnilor judecători? Nu exista cuvinte cari s'o poată exprima! Limbă omului e mută! Da de-odată clientul meu se trezește și vede... O, grozăvie! Viața clientului meu

atârână de un fir. Și cum n'ar atârână! Peste capul lui stă aplecat un monstru mare, oribil, înfricoșător, gata să-l îngită! De frică, foarte natural, clientul meu domnilor judecători, își pierde, ca să zicem așa mintea. El vede eșind pe nările namilei limbi de foc, îi vede ochii injectați în sânge, sclipind a prada și omor. De groază, clientul meu tremură ca varga. El nu mai știe unde se află, ce se întâmplă cu el...

Atunci pune mână pe pușcă, și po-o-oc — trage! Namila cade, apoi se ridică, sare peste ograda de nuiele, o ia în spre câmp, găsește o grămadă de paie, se vâză în ea zvârcolindu-se de durere și... moare. Ei domnilor judecători, vă întreb, cu ce e vinovat clientul meu dacă monstrul acesta n'a fost altceva, ca să zicem așa, decât întâmplător, cazul unui oarecare Pentru al Mariei? Și ce zic cal? O mărgogă-de nimic, care deabia făcea cînieczi de lei. Da, unde aici crima?

БЕЛЕЖКИ

—Печатания стихъ „ОРИ!“ е от младата начинаеща наша поетеса ВЕСЕЛИНА ТУЗСУЗОВА, от която печатахме въ Кирил-Методиевия брой на в. „Единство“ стихът „Добруджанска йльсеня“ съ псевдонима В. БИСЕРОВА.

Г-ца В. Тузсузова остави на разположение на редакцията ни цѣль цѣкълъ стихотворения, от които постепенно ще помѣстиме.

—Бившият поетъ лансиранъ отъ сп. Златорогъ и бившъ чиновникъ отъ Букурещката Бълг. легация г. ИОРДАНЪ СТРАТИЕВЪ, който отчасти схвана ромънския езикъ е превелъ откъслекъ отъ романа „Каля Виктория“ съ бележка за автора г. Чезаръ Петреску, които помѣстилъ въ в-къ „Литературенъ гласъ“, излизашъ въ София,

—Следъ г-нъ Ем. Букуца г-нъ Н. Гребедия говори за българската литература предъ предавателя на Букурещкото Радио.

Г-нъ Гребедия е превелъ и превежда отъ българскитъ поети, които популяризира, чрез литературнитъ вестници и списания.

—Играната въ Добричъ съ голѣмъ успѣхъ комедия „Милионерътъ“ отъ И. Йовковъ, ще се представи въ гр. Каварна на 21 т. м. и още еднажъ въ Добричъ на 28 т. м.

Поевтиняване живота въ Италия.

Милано 17. Властитъ затвориша 39 магазина, чиито собственици не съ намалили цената на продуктитъ отъ първа необходимостъ, съпласо закона отъ 1 декемврий.

Княгиня Евдокия ще се омъжи за Ахмедъ Зогу?

Букурещъ 17. Тукашнитъ вестници предаватъ съобщението на бѣлградскитъ вестници, споредъ които, княгиня Евдокия, сестра на Царъ Борисъ III, щѣла да се омъжи за Ахмедъ Зогу, кралъ на Албания?

Голѣми наводнения въ Турция.

Цариградъ 17 Следъ падналитъ проливни дъждове рѣката Цибунъ се разлѣла и наводнила града Адана. На срутване били много къщи. Градътъ билъ опразненъ. До днесъ е имало 8 души удавени.

Буря въ Черно море

Кюстендже 17. Вчера силна буря бушуаше по Черно море. Вълнитъ превърляха вълнолома.

Плаването на открито море е опасно.

Въ Америка банкитъ фалиратъ.

Ню-Йоркъ 17. Отъ седмица време въ Америка много банки фалираха. Днесъ още две банки се затвориша съ по единъ пасивъ 200.000 долари. На други две голѣми банки директоритъ се самоубиха.

Поанкаре тежко боленъ.

Парижъ 17. Бившиятъ председателъ на френския министерски съветъ, г. Поанкаре, се разболѣлъ тежко.

Лекаритъ, които денонощно бдели на леглото на болния отказали да дадѣтъ каквито и да е осветления за здравословното положение на г. Поанкаре.

„ВЕСТИ“

— Законопроектътъ внесенъ въ Парламента за увеличението на паспортнитъ такси, понеже се възнамѣрявало да се атакува отъ болшинството депутати, самъ министрътъ г. М. Поповичъ, авторъ на тая законопроектъ, е далъ съгласието си да не се постави на гласуване, тъй като било изработено другъ проектъ, съ което се измѣня до сегашния законъ за такситъ, включително и паспортнитъ такси.

—Катедралниятъ хоръ, подъ ръководството на Бъчваровъ, ще даде своя концертъ на първия денъ на Коледа, а не както оповестихме въ миналия брой за втория денъ на Коледа.

—По желанието на гражданитъ, любителската театрална трупа при Б. К. О. ще изнесе за трети пѣтъ комедията „Милионерътъ“ на 28 т. м. вечерта.

—Спортното дружество „Юпитеръ“ съобщава на всички свои членове, че общото събрание, обявено за 15 Декемврий, не се

състоя поради липса на членоветъ (2 | 3 съгласно устава) и се отложи за Понеделникъ 22 декемврий 7 часа вечерта, когато ще се състои при какѣто и да е число на присъствуващитъ членове.

—Въ редакцията се получиша следнитъ книги и списания:

1. „Сънница и съновидения“ — окулто мистиченъ етюдъ — отъ Ал. К. Кръстниковъ — Бургазъ..
2. Списание „Огнъ Паисий“ 21—22 брой год.
3. — София.

— *Всѣки абокатъ ка в. „Единство“ трѣбва съвестно да изпълни своя дългъ къмъ редакцията на вестника, като си изплати абокаментъ, тъй както тая последната въ течение на цѣла година е изпълнила своя дългъ, като му го е изпращала хай-редовно. Едничката подкрепа и поддръжка на вестника е абокаментъ.*

Дава се подъ наемъ
ОТЪ 1 ЯНУАРИЙ 1931 г.

ДЮГЕНЪ находящъ се на улица „Режеле Кароль“ № 7 срещу берария Из. Поповъ (бившъ Албертъ Митрани).

Споразумение:
Х. ГАНЧО Х. ДИМИТРОВЪ
(бившъ ханъ Джамадинъ)
165 5—5

Продава се една къща отъ две стаи и дворъ 400 кв. м. и една машина плетачка „ДУБИЕТЪ“ №5 | 50

Справка:

Георги Симеоновъ

ул. „Силистренска“ 110

ОБЯВЛЕНИ Е

Нуждающитъ се отъ изкарване на документи, авторизации, вписане на заявления, поръчки и информации отъ какъвъ да е характеръ въ Букурещъ да се отнесатъ до **Благон Узунъ** когото ще намѣрите въ редицата на Колю Ангеловъ (срещу бившата берария на Вангелъ)

— D-la ce ai de spus în chestia aceasta?
— Cine — io?
— Păi, d-ta, doar cu d-ta vorbesc.
— Păi, și eu oi spune că tot așa a fost...
— Adică cum?
— Păi treaba cu calul de, spusе el tare și răspicat. — Sărea mereu gardul la mine în curte. I-am spus de multe ori lui Petru Măi vecine, închide ți afurisita de gloabă că o să-l mănânce lupii! Imi făcea fel de fel de belele. Mi-a stricat toată grădina. Cum се inopta, hop, sărea gardul. M'a făcut din om neom! Și de nimic nu mi-a fost mai mare necaz decât de dovleac... Inima mi-a mâncat-o, v'o spui drept. Nici

nu știți ce dovleac era, uite atâta, și l-a călcat mățoaga! Terci l-a făcut! Am răbdat cât am răbdat, până mi-am zis: stai tu, mățoagă afurisită, ți-oi da eu de hac. Am încărcat pușca și m'am pus la pândă. Pe la miezul nopții, tocmai când mă gândeam să mă culc, iote-l! Hop, sare gardul! Că deavolul doar n'are de lucru...
— Și — apoi?
— Apoi? Ce mai apoi? Am ridicat pușca la ochi și a rămas pe loc.
— Pe urmă?
— Pe urmă l-am țărât cu nevasta la marginea satului și l-am vărât în paie, dragă Doamne, а-l ascundem, dar...
— Avocatul rămăsese cu ochii la

ИНДУСТРИЯ ТЕКСТИЛА
Акционерно д-во-Добричъ, въ Ликвидация

Съобщаваме на почитаемата си клиентела че по случай **ОКОНЧАТЕЛНОТО ЛИКВИДИРАНЕ** на дружеството продаваме на **съвсемъ низки цени** (почти безъ пари) чисто вълнени платове, преди, трикотаж, машинни части, 4 машини за плетене чорапи, машини за валене, единъ моторъ „ДИЗЕЛЪ“ 130 конски сили предаване веднага въ движение и др. машини.

ОТЪ ЛИКВИДАЦИОННАТА КОМИСИЯ

627 10—2

СТЕФАНЪ СТ. ГРАЛИНAROVЪ
— АДВОКАТЪ —
ПОДЪ ГРАДСКИЯ ЧАСОВНИКЪ
гр. ДОБРИЧЪ

А Л О! Агенция „Виса“, А Л О
Ул. „Принчипеле Фердинандъ“, 113 (до ханъ Балканъ)

Може да ви даде всѣкакви информации; посреднически продажби и покупки на имоти, мошii, гори, земи; аренда на ниви; здружавания отъ всѣкакъвъ видъ; търсене и даване подъ наемъ на стаи и апартаменти; предлагане и търсене на работа и служби; приема пълномощия отъ всѣкакъвъ видъ; доставяне на акти и пр.—

Услуга бърза срещу скромно възнаграждение—тайна абсолютна за азна.

661 10—10

Д-РЪ ИВ. ЧАМУРЛИИСКИ
ПРЕМЪСТИ МЕДИЦИНСКИЯ СИ КАБИНЕТЪ на ул. „Сперанца“ до ханъ Балканъ (Бояджиолу срещу граничеетъ).
Приема болни въ всѣко време по **ВЪТРЕШНИ ДЪТСКИ И ВЕНЕРИЧЕСКИ БОЛЕСТИ**

644 10—6

МАГАЗИНЪ „КОДАКЪ“
Пиаца Пъчей № 19
(въ входа на бившата поща)

Въ които се продаваше исключително фотографически апарати отъ прочутата фабрика „КОДАКЪ“, се откри и парфюмериенъ отдѣлъ съ различни **одеколони, финни сапуни, парфюми, пудри, пасти за зъби и пр.** отъ всички реномирани у насъ фабрики.

Цѣни умѣрени-рекламни

638 10—2

ПЛАТИ СИ АБОНАМЕНТА

Unde? Și acum domnilor judecători, rezonați și judacați! Aveți în vedere și cele două legi: cea divină, care spune că trebuie oricând să ne apărăm viața de monștri și, în genere, de orișice, și cea omenească, care împarte acțiunile în criminale și necriminale... Amândouă aceste legi îl achită pe clientul meu!

Advocatul își roti ochii prin sală, foarte grav, își șterse fruntea de sudoare și се асеза trimițând un zâmbet clientului său.

Judecătorii începură să-și vorbească pe șoptite. După un timp destul de lung, președintele sună clopoțelul și strigă:

— Acuzatul Mitru al Mariei!

— Io! răspunse Mitru militărește și luă poziție.

— D-la ce ai de spus în chestia aceasta?
— Cine — io?
— Păi, d-ta, doar cu d-ta vorbesc.
— Păi, și eu oi spune că tot așa a fost...
— Adică cum?
— Păi treaba cu calul de, spusе el tare și răspicat. — Sărea mereu gardul la mine în curte. I-am spus de multe ori lui Petru Măi vecine, închide ți afurisita de gloabă că o să-l mănânce lupii! Imi făcea fel de fel de belele. Mi-a stricat toată grădina. Cum се inopta, hop, sărea gardul. M'a făcut din om neom! Și de nimic nu mi-a fost mai mare necaz decât de dovleac... Inima mi-a mâncat-o, v'o spui drept. Nici

nu știți ce dovleac era, uite atâta, și l-a călcat mățoaga! Terci l-a făcut! Am răbdat cât am răbdat, până mi-am zis: stai tu, mățoagă afurisită, ți-oi da eu de hac. Am încărcat pușca și m'am pus la pândă. Pe la miezul nopții, tocmai când mă gândeam să mă culc, iote-l! Hop, sare gardul! Că deavolul doar n'are de lucru...
— Și — apoi?
— Apoi? Ce mai apoi? Am ridicat pușca la ochi și a rămas pe loc.
— Pe urmă?
— Pe urmă l-am țărât cu nevasta la marginea satului și l-am vărât în paie, dragă Doamne, а-l ascundem, dar...
— Avocatul rămăsese cu ochii la

client, care-și povestea sincer pățania. Tremurând de ciudă, avocatul îi căuta privirea cu ochii voind să-l intimideze, dar Mitru parcă și uitase de apărător și privea numai pe președinte.

— Dar după părerea ta, cât făcea calul? îl întreba aceasta.

Păi, făcea o sută de lei, calul era bun — răspunse Mitru.

Advocatul trânti dosarul pe scaun, supărat, și еși repede afară.

Curtea се retrase să delibereze. Apărătorul îl trase pe Mitru afară în coridor, și tremurând de mânie, îi strigă disperat:

— Netotule, dacă nu te pricepi să minți, de ce ți-ai luat avocat?

— Și pufnind în ciudă, coborî scara.

Преподавамъ уроци по пияно. Условиетвърде приемливи.

Желауши да се отнесътъ на адресъ:

Г-жаЕвантия Д-ръ Попеску
ул. „Ст. Чель Мре № 14“
(до Търговското училище)
гр. Добричъ

652 4—1

Чети и разпространявай в-къ „Единство“